Sluníčko pálilo pěkně zostra do čenichu. Leželi jsme s Vaškem v lomu Kobyla pod ohnutou břízkou, střídavě říhali nahlas, aby nemohl říct jeden o druhém, že je prase a asi jsme se dost nudili. O jeho křečových žílách mě informoval hned ve vlaku, náš rozpočet i s inflací a kousky mého pubertálního syna jsme probrali v tom krpále ze Srbska a právě řeč stála.
"Nuda, co?" začal Vašek.
"Ani ne," vychutnával jsem si první den klidu bez dětí.
"Alespoň nekecej."
"A co by pan aktivista chtěl v tomhle horku jako dělat?" pustil jsem se do něho dost jízlivě.
"A tu nástěnku jsi četl?" čutl do mne kanadou a bradou ukázal na informační desku s inventárním číslem Klubu českých turistů.
"Jo. Kdysi jo."
"Tak si ji přečti teď."
Vstal jsem jen proto, abych mu udělal radost. Doloudal jsem se k informační desce, chvilku louskal něco o vápencích , které se v dějinách nějak převrátily a v hlavě si stejně myslel, že šutr je šutr a pivo z něj neuděláš.
"Našel?"
"Nenašel."
Vašek odlepil zadnici ze stínu. Přiloudal se k desce a zabodl ukazovák se zbytkem leča do jedné věty.

"V jeskyni byly učiněny nálezy jednoho z prvních
osídlení. Jednalo se o zbytky ohniště, kosti a střepy
nádob....."

"Už chápeš?"
"Chápu jedině to, že si jdu zase lehnout."
"Prdlačky. Jdeme kopat."
"Proč?"
"Protože ti machři na kamenný zdechliny nenašli určitě všechno."
Neříkám, že osud mého pradědečka a jeho pradědečka je mi lhostejný, ale dějepis mě zajímá zhruba od data založení hospůdky v nejbližší vesnici.
Nález, který jsme učinili po dvaceti minutách rýpání , byl pro tohle místo i pro nás zcela nečekaný. V mělké jamce, těsně za vchodem do jeskyně, ležela flaška ginu. Nevím, jestli to u ginu funguje stejně jako u vína, tedy čím starší tím lepší. Zato vím zcela bezpečně, že alkohol,jedno jak starý a v malém množství, může mít pro člověka i pozitivní vlastnosti. Roztahuje cévy, desinfikuje, rozvíjí fantazii a někoho prý i sexuálně stimuluje.
V poškrábané bílé flašce se přelévala čirá tekutina. Že jde o gin, bylo jasné z viněty, na níž to stálo jasně napsané inkoustovou tužkou. Jenom ten nápis opravil nějaký zažraný češtinářský trumbera na slovo:
DŽIN
Nález láhve v neandrtálské závodce byl pro nás v jistém směru i poučující. Dospěli jsme k závěru, že alkohol má stejné místo v dějinách lidstva jako pazourkový nůž, parní stroj, kladívko paní Sklodowské a vložky s křidélky. Vrátili jsme se do stínu ohnuté břízky. Špičkou nože jsem rozrýpl voskový obal na hrdle láhve a dostal se ke korkovému špuntu.

Ten k mému překvapení vylétl z hrdla láhve sám, sledován mračnem mléčného a dusivého dýmu. Naše společnost se nečekaně rozrostla. Chlápek, který se zčista jasna objevil v naší společnosti, byl od prvního pohledu bezdomovec. Seděl tu v potrhaném vojenském mantlu, vlasy mastné jak pelikán v ropné skvrně, na tvářích ostrůvky nevymačkaných beďarů a vůbec vypadal jak pytel předloňských brambor. Stejně i smrděl.
"Ty vole. Coperfield!" vyštěkl Vašek.
"Džin," uklonila se ta hromada cárů a okem zašilhala k mé krabičce cigaret..
"To můžeš říkat tak mojí babičce. My jsme materialisti!" zchladil jsem namyšleného drbana.
"Jsem džin a splním každé vaše přání," nedal se odranec a mlel si stále svojí. Přitom ukázal bezzubou dutinu pod nosem, který měl tvar čerstvě zakoupené kosy. Očima stále hypnotizoval červenobílou krabičku a po bradě mu sjížděla dlouhá nažloutlá slina. Smiloval jsem se. Kouřil hltavě a s chutí.
"Tak budete mít nějaké přání, nebo můžu orazit?" zeptal se s posledním šlukem.
"Zalez do flašky a mlč!" usadil jsem ho dost nevrle.
U hrdla láhve se zakouřilo. Ještě na okamžik vystrčil hlavu a obšťastnil nás rozkazem.
"Ihned zašpuntovat! V tomhle vedru mně měkne mozek."
"Co s ním?" zeptal se Vašek, když vězel špunt pevně v hrdle.
"Coby. Vezmu ho domů. Naše malá škemrá už druhé vánoce, že chce k Barbie Kena."
"A nemělo by se to někde hlásit?"
"Třeba nemá živnosťák nebo pracovní povolení."
"Tak co tedy s ním?"
"Prubneme ho!" rozhodl jsem z pozice osoby starší. "Jenom mě nenapadá jak."
"Co takhle ženskou. Nějakou pořádnou ženskou."
"Proč ne. Ale u nás ani slovo."
"Za co mě máš?"
"Tak koho?"
"Lucku! Lucku Bílou!" navrhl Vašek.
"Má velkou hubu a ječí."
"Tak Zoru Jandovou."
"Ta je zase namyšlená. A stejně má malý prsa."
"Tak prostě nějakou ženskou. A aby to byl kus!"
Vytáhl jsem špunt z láhve. Mléčný dým zasmrděl kouřem z cigaret. Odranec unaveně zívnul a prohlédl si nás rozespalýma očima.
"Máte snad nějaké přání?" soukal ze sebe přesvědčen o své vyjímečnosti.
"Tak hele. Ber to, jako že ti nevěříme. Jako takovou malou zkoušku. Chceme ženskou. Žádnou tuctovou. Prostě, aby to byl kus. Jasný?"
"Nahou, oblečenou, v mokrým tričku, v plavkách?"
"Oblečenou. Svlečeme si jí vlastnoručně."
"Hned to bude, pánové," uklonil se a pokynul důležitě hlavou.
Lomem zazněla ohlušující rána. Země se zachvěla, ze stromů padalo zelené listí, skalní bloky se začaly opět posouvat a volné kameny se na zeleném trávníku samy od sebe roztančily.
"Hotovo," zašveholil odranec, když se všechno kolem uklidnilo.
"Tady je dáma vašich snů!" uklonil se a ukázal rukou do středu zelené plochy. Helena Růžičková ve fialové zástěře a ošmajdaných bačkorách vypadala jako bůh pomsty. Navíc držela v dlaních obrovskou hroudu knedlíkového těsta a už už se chystala, že nám něco pěkně od srdce řekne.

"Spokojeni, pánové?" zeptal se džin s nevinným úsměvem
"Vrátit! Vrátit!" ječeli jsme s Vaškem jeden přes druhého.
O vteřinu později jsme tu byli zase jen tři.
"Jiné přání?" uklonil se džin klidně a nad věcí.
"Musíš mu to vysvětlit přesně. Přesně co chceme," zašeptal mně do ucha Vašek.
"Chceme tu mít Nedvědy," spustil jsem k džinovi. "Jsou to muzikanti, bráchové, oba hrajou na kytary, jeden je silnější a druhý nosí brýle. Pochopil? A teď je najdeš nejspíš na Sázavě. Jasný?"

"Momentíček," uklonil se chlápek a za obrovského burácení zase zmizel. Bouře do lomu přišla o poznání později.
"Byla to fuška, ale mám!" pochválil sám sebe, když se vrátil.
U ohniště stáli dva huňáči s balalajkou v tlapách.
"Co to je?" zírali jsme nevěřícně.
"Tak, helejte. Jsou to bratři, jeden silnější, druhej blbě vidí, v celým světě žádný na kytaru nehraje a jen tihle dva z Moskvy na balalajku. A na Sázavě viděli posledního před sto padesáti lety. To je vám snad málo...."
Medvědi spustili častušku a dupali si dolníma končetinama do rytmu.
"Je to blb," ohodnotil džina Vašek.
"Vrať je, ať nevychladnou už tak dost chladné mezinárodní vztahy," utrhl jsem se na džina.
"Takhle náročné pány už jsem dlouho neměl," frfňal si džin pod nos a kroutil nevěřícně hlavou.
Potom na chvilku zmizel. S ním naštěstí i oba ruští medvědi.
Hele. Jakmile jde o živý tvory, tak to zmrví. Co po něm chtít nějakou věc," zauvažoval Vašek.
"Raději bych se ani neviděl," řekl jsem zoufale.
"Momentíček," ozvalo se mi za zády.
"Vrať ho, debile!" zařval nepříčetně Vašek.
Džin se posadil uraženě na kámen u ohniště a začal trucovat.
"Ten je schopnej udělat z komára velblouda," pronesl jsem unaveně.
Džinovi se zablýsklo v očích a začal se zvedat z balvanu.
"Stoooooop!!!!" ječeli jsme jako jeden muž.
"A jakej to mohl bejt dobrej vandr. Teď aby sis pořád hlídal hubu. Stačí říct jenom, že chceš bejt na pustým ostrově a ....."
"Hned to bude, pánové."

"Předejte, prosím, dopis z této láhve prvnímu českému trempovi!
Ahoj kamarádi
Kdo z vás zavítá do lomu na Kobylu, podívejte se prosím pozorně kolem ohniště. Měla by tam ležet láhev od ginu. V ní bude jisto jistě pospávat podivný chlap s neutuchající touhou, splnit všechna vaše přání. Přejte si prosím, aby nás dva, stejné nadšence jako jseš i ty, vrátil zpět do své vlasti. Tento dopis není vtip!!! Jeňýk a Vašek
"Hele. Vole. Kenny. Není to ta flanděra?"
"Ty vole. No jo! Gin! To bude na tuty vono."
"Ale stejně se maj. Na pustým ostrově. Azurový moře, nahatý domorodky. Hned bych tam chtěl bejt taky."
"Hned to bude, pánové."

"Jéééé. Ahoj kluci. Dostali jsme ten váš dopis....."
"No nazdar."